



MARY SCHOON

Hou me vast

—•—
SCHOKLAND TRILOGIE 1
—•—

Een jeugd vol geheimen, verlangens
en toevallige ontmoetingen



Hou me vast

Mary Schoon bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Hillie-trilogie

Toen ik jou zag

Gevonden geluk

Blijf bij mij

Grote Griet

De kracht van de liefde

Onder de vlier

Sterker dan de wind

Haar verborgen geheim

Tussen liefde en leugens

Famke

Belofte aan een moeder

Mary Schoon

Hou me vast

Schokland-trilogie 1



Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559385

ISBN e-book 9789020559392

NUR 342

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

Auteursfoto Yoni Brakenhoff

www.maryschoon.nl

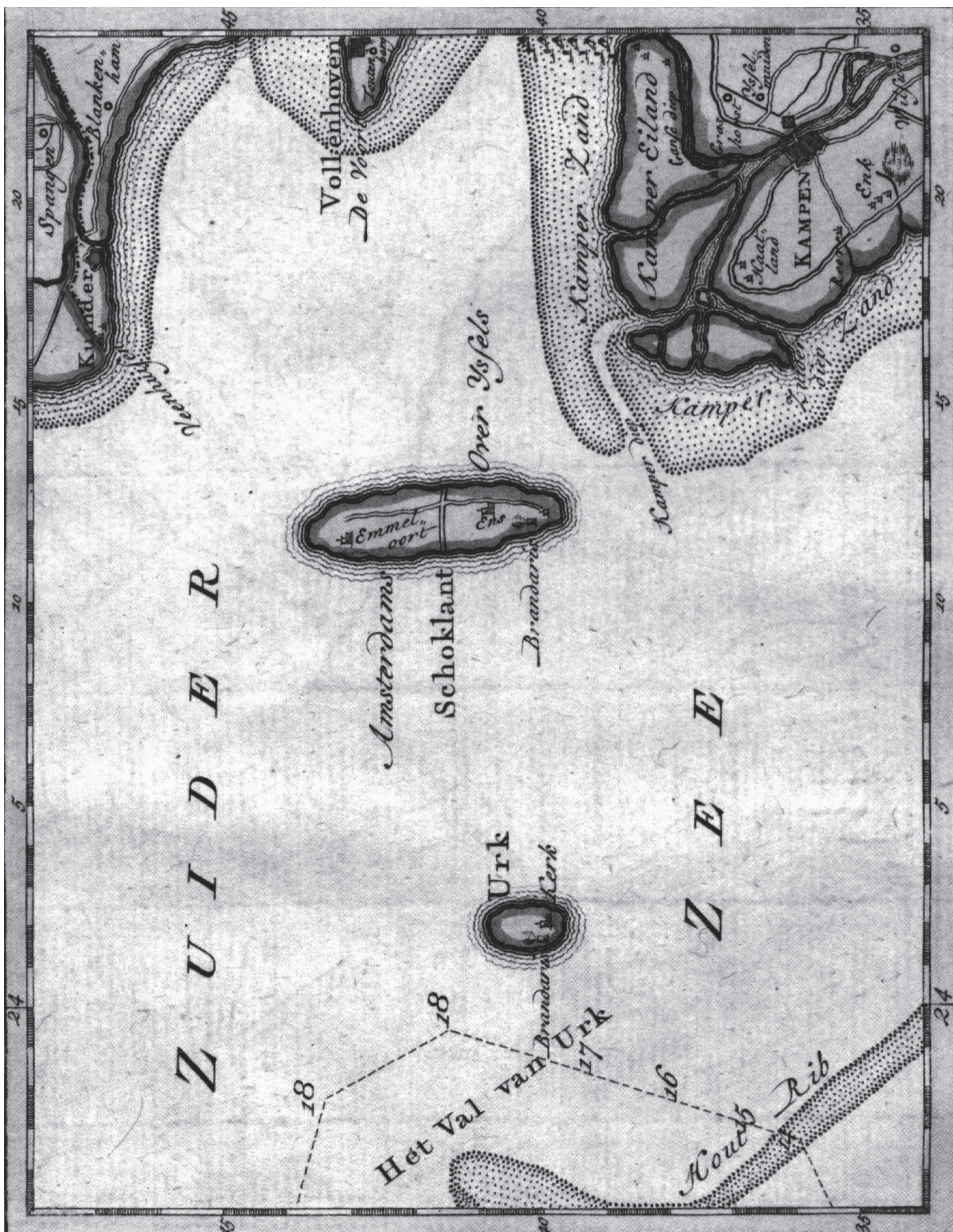
www.romanserie.nl

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van derden zo goed mogelijk te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich tot de uitgever wenden.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid



Kaart van Schokland, 1773, Jan Christiaan Sepp

Hoofdstuk 1

1802

Antje Buter-Bruins staart met nietsziende ogen door de beslagen raampjes van de postkoets. Stampend gaan de paardenhoeven. Soms gaat het sneller, dan weer langzamer. De wegen zijn slecht, modderig en met vele kuilen. Af en toe wordt ze heen en weer geschud, dan moet ze zich met twee handen vasthouden en schrap zetten. Andere passagiers zijn eerder uitgestapt, zij is als laatste overgebleven. De man die zopas nog tegenover haar zat, wasemde een akelige zweetlucht uit. Ze is er misselijk van geworden en dat wordt ze snel in haar toestand.

Ze trekt haar mantel dichter om zich heen en zet haar tas recht op op haar schoot. Uren is ze inmiddels onderweg, het zal nu niet lang meer duren of ze is op haar eindbestemming; een klein dorp in de Achterhoek. Vandaaruit is het nog een halfuur lopen naar de boerderij van haar zus en zwager, want Antje verwacht niet dat iemand haar zal ophalen. Aan haar zus Betsie zal het niet liggen, het is Antjes zwager Arend Borg die moeilijk deed over haar komst. Die klaagde dat Antje hun met de schande opscheept, dat ze zelf maar voor de gevolgen moet opdraaien, dat ze zich er zo wel heel makkelijk vanaf maakt, nu ze zich zo misdragen heeft.

Vier jaar is ze weduwe. Een weduwe met drie kinderen. Wout van veertien, Berend van twaalf en Nan van tien en nu komt het vierde kind eraan. Een kind, weliswaar in liefde verwekt, maar dat nooit had mogen komen. Over een maand al moet ze bevallen. Het werd de hoogste tijd dat ze wegging van Schokland, het had laatst nog maar een haartje gescheeld, haar buurman maakte zo'n

rake opmerking, dat ze dacht dat ze van schrik het vaantje streek.

‘Zo, Antje, jij ziet er blozend uit, je zou denken dat er een nieuw Butertje aan zit te komen!’

‘Geen rare praatjes, buurman!’ wist ze nog net uit te brengen, maar ze moest snel haar hoofd wegdraaien want ze voelde hoe ze kleurde.

Ze strijkt glimlachend over haar bollende buik. ‘Gaat het daarbinnen nog goed, kleintje?’

Betsie die in haar huwelijk kinderloos is gebleven, zal zich over de baby ontfermen. Betsie zal voor moeder spelen en Arend Borg voor vader, ook al wordt hem die rol opgedrongen. Antje heeft maar één wens, dat haar kind gelukkig wordt. Het doet haar oneindig veel verdriet en hartpijn om het straks achter te moeten laten, maar ze kan niet anders. Na de dood van haar man Berend, die tijdens een storm overboord is geslagen, is ze om rond te komen een kruidenierswinkeltje aan huis begonnen. Ze woont dicht bij de haven van Emmeloord. Als de dorpsgenoten en vissers erachter komen dat ze een kind verwacht, terwijl haar man al zo lang overleden is, zullen ze uit de winkel wegblijven, zal niemand nog iets bij haar willen kopen en die inkomsten kan ze niet missen. Daarom ziet ze geen andere uitweg en onderneemt ze de lange reis naar de Achterhoek.

Zes weken zal ze op de boerderij bij haar zwager blijven, terwijl haar zus zolang voor haar gezin zorgt. Betsie zal morgen naar Schokland afreizen en aan Antjes jongens vertellen dat hun moeder haar enkel heeft gekneusd bij het uitstappen van de postkoets, maar zo gauw als ze beter is, thuiskomt. Deze twee dagen past een buurvrouw op en ook al is het een best mens, Antje durfde het ook haar niet te vertellen. Deels uit schaamte, maar je verrader slaapt nooit, zelfs op Schokland niet. De buurvrouw zal deze dagen niet alleen voor haar jongens zorgen maar tevens het winkeltje runnen.

De baby in haar buik beweegt, Antje strijkt liefdevol over haar

jas. Dit kind gaat het beter krijgen dan bij haar, want op het eiland is zo bitter weinig. Dit kind zal geen honger kennen, het zal opgroeien op een boerderij waar altijd eten is en die Antjes zwager pacht van een landheer die bossen en een vijftal boerderijen bezit. Boerderijen met geel-rode luiken zodat je weet aan wie ze toebehoren.

Antje glimlacht. Haar zus deed er toentertijd verstandig aan om Schokland te verlaten en een boerenzoon uit de Achterhoek te trouwen. Zelf trouwde Antje met visserman Berend Buter. Ze waren gelukkig en de visserij liep goed, er werd genoeg geld verdiend, toen sloeg het noodlot toe. Berend viel tijdens een storm overboord en verdronk in de kolkende zee.

Om geld te verdienen is ze de was gaan doen voor een paar vissers, maar dat leverde niet genoeg op. Daarna is ze op aanraden van meneer pastoor dat winkeltje begonnen. Na jaren van hard werken werd ze opnieuw verliefd, op Dirk Diender, die regelmatig bij haar in de winkel kwam. Met Dirk wilde ze een nieuwe toekomst opbouwen. Hij wilde met haar trouwen, voor haar jongens een vader zijn, maar hij werd ziek, kreeg hoge koorts en overleed binnen een week. Ze hoorde ervan tijdens haar tweewekelijkse inkopen bij haar grossier in Kampen. Ze kon het niet geloven, juist die dag wilde ze Dirk gaan vertellen dat ze drie maanden zwanger was. Niemand was nog op de hoogte van hun relatie, ze hadden het voorlopig geheim willen houden, maar hij had haar al ten huwelijk gevraagd en ze had blij en dankbaar ja gezegd.

Het geschommel wordt minder, de koetsier laat de paarden in stap over gaan. Antje veegt met de mouw van haar mantel het beslagen raam schoon. Het is al schemerig wanneer ze een dorp binnenrijden. Overal staan boerderijen met rieten daken, strak in de verf en met verzorgde erven.

‘Ik heb mijn beurs toch wel bij me?’ mompelt ze voor zich uit. Ze rommelt in haar tas. ‘Ik hoop dat je deze tabak lekker vindt, Arend,’ en ze verschuift het pakje. ‘En Betsie, jij dit stuk zeep!’

Antje ruikt eraan. 'Ja heerlijk, goed uitgezocht,' knikt ze.

Ze slaakt een diepe zucht, wordt nu toch wel erg zenuwachtig. Al het geld dat ze kon missen heeft ze meegenomen. Ze hoopt dat Betsie hiermee kan kopen wat er nog ontbreekt aan spullen voor de komst van de baby. Wat Antje zelf nog aan oude babykleertjes en luiers had, zit bij haar kleren in de koffer die achter op een rek van de koets zit gebonden. Die koffer zal de koetsier er zo voor haar afhalen en dan moet ze eens goed rondkijken welke kant ze op moet, want het is al een paar jaar geleden dat ze hier voor het laatst is geweest.

Het portier gaat open, de koetsier helpt haar uitstappen en overhandigt haar haar bagage.

Na een groet wandelt Antje naar de bewegwijzering op het kruispunt van drie wegen.

De koffer lijkt wel zwaarder te worden en haar arm langer. Nu loopt ze zeker toch al een halfuur. Ze zet de koffer neer, recht haar rug en kijkt om zich heen. Ze staat voor een smalle zandweg, maar is dit wel het pad naar de boerderij van haar zwager? Nu het bijna donker is, is ze niet zo zeker meer. Er brandt ook nergens licht. Ondanks dat er nog weinig blad aan bomen en struiken zit, ontnemen ze het uitzicht. Ze loopt een stukje door, misschien dat verderop nog zo'n zelfde pad is? Maar weer even verder dan. Om de haverklap staat ze stil, nee, zo ver is ze nog nooit geweest, sjokt terug en slaat dan toch de zandweg in. In het rulle zand komt ze haast niet vooruit. Ze zeult de koffer meer dan ze draagt. Er blaft een hond. In de verte gaat een licht op en komt iemand met een stormlamp aangewandeld. Aan het loopje herkent ze haar zus Betsie. Wanneer ze tegenover elkaar staan laat Antje de koffer vallen en valt ze haar zus huilend om de hals. Ook Betsie houdt het niet droog.

Nu pas merkt Antje hoe ze haar zus heeft gemist. Betsie ziet dat Antje staat te rillen in haar dunne jas, neemt de koffer op en loopt voor Antje uit naar de boerderij.

‘Ga lekker zitten, Arend is nog in de stal bezig, die zal zo wel komen. Ik zal koffiezetten en brood voor je maken. Heb je al gegeten?’

Antje laat zich op een keukenstoel vallen en schudt haar hoofd.

‘Kind toch,’ zegt Betsie hoofdschuddend en ze port het vuur extra op.

Geen minuut later gaat de deur open en stapt Arend binnen.

‘Goedenavond Arend,’ zegt Antje vriendelijk.

‘Laat dat goeie er maar vanaf,’ grauwt hij.

Betsie werpt haar man over haar schouder een boze blik toe.

‘Trek maar niet zo’n gezicht,’ zegt hij tegen zijn vrouw, ‘je weet dat ik tegen ben.’

‘Stil Arend! De feiten liggen eenmaal zo, dus probeer een beetje aardig tegen Antje te zijn. Ze heeft het al zwaar genoeg.’

‘Daar heeft ze het zelf naar gemaakt,’ grauwt Arend die bij tafel gaat zitten, de tabakspot naar zich toetrekt en driftig zijn pijp stopt.

‘Je hebt helemaal gelijk, Arend,’ zegt Antje zacht. ‘En ik ben jullie ontzettend dankbaar dat jullie me niet in de steek laten en dat het zo opgelost wordt.’

Arend snuift verachtelijk. ‘Opgelost? Voor wie? Als jij straks van dat vrachtje verlost bent, licht je je hielen en laat je ons met die bastaard zitten!’

Betsie draait zich geschrokken om en staart haar man ontsteld aan.

Antje voelt de tranen achter haar ogen prikken. Ze recht haar rug en kijkt haar zwager strak aan. ‘Als je er zo over denkt, neem ik het mee naar huis.’

‘Nee!’ roept Betsie. ‘Ik verheug me er juist enorm op! Voor mij komt dit kind als een geschenk uit de hemel!’ En tegen Arend: ‘Jij altijd met je grote mond!’

Arend zuigt driftig de brand in zijn pijp en staart langs Antje heen naar de klok. Een tijdlang is het stil in de keuken. Antje eet met lange tanden, ze heeft ineens geen honger meer. Haar gedach-

ten gaan razendsnel en nu ze het zichzelf hardop hoorde zeggen, is ze vastbesloten. Ze neemt haar baby mee naar huis! Dan maar de schande, de roddel, vermijden de mensen haar maar, sluit ze haar winkel en vraagt ze de pastoor om ondersteuning. Als haar kind niet welkom is, dan maar zo!

Arend schuift onrustig op zijn stoel. Het gezicht van Betsie voorspelt niet veel goeds. Als die zo kijkt, berg je dan! 'Afin, de feiten liggen nou eenmaal zo, we zullen het beste ervan zien te maken,' zegt hij met een scheef oog naar zijn vrouw. En tegen Antje: 'Zorg dat het een jongen wordt, dan heb ik er ook nog wat aan.'

'Die denkt alleen maar aan de boerderij,' zegt Betsie quasi boos, maar opgelucht dat Arend goede wil toont.

'Kom Antje, ik zal je jouw slaapplek wijzen, je zult onderhand wel naar bed willen.'

Moeizaam staat Antje op. 'Graag, het was een lange dag.'

Wanneer ze de volgende ochtend wakker wordt, is Betsie vertrokken. Er is niemand in de keuken, maar er brandt wel een vuur in de haard en de pappot hangt pruttelend aan de haal erboven. Arend zal in de stal bezig zijn. Antje is nog uitgeput van de lange reis van gisteren. Ze heeft amper geslapen in dat vreemde, klamme bed, ze leek wel niet warm te worden. De matras voelde ijzig ondanks de beddenpan die Betsie erin gestoken had.

Ze eet van de zure gortepap en doet het beetje afwas dat in de boenbak staat.

'Laat Arend maar een beetje betijen,' heeft Betsie gezegd. 'Die trekt vanzelf bij, de man kan slecht wennen aan veranderingen. Maar je zult zien dat als het kind hier straks rondloopt, hoe trots hij zal zijn.'

Daaraan heeft Antje vannacht liggen denken. Ze zal het in de gaten houden en als ze ook maar even vermoedt dat het hummel-tje ongelukkig is, haalt ze het op en neemt ze het mee.

Betsie heeft niet gevraagd van wie ze dit kind verwacht en juist

tegen haar had Antje het wel willen vertellen, maar Betsie is dan ook de enige die het weten mag.

Alles gaat zoals afgesproken, maar hoe Antje ook haar best doet, ze voelt zich als een kat in een vreemd pakhuis op de boerderij, ook al heeft ze haar handen vol aan de vele klusjes.

Arend doet niks anders dan grauwen en grommen, de spanning is af en toe om te snijden. Antje kijkt uit naar de bevalling en bidt elke avond dat alles goed mag gaan, er zich geen complicaties voordoen en ze snel weer op de been zal zijn. Ze verlangt naar haar jongens, naar het klotsende water, de geur van de zee, naar haar eiland!

Aan wat ze hier achterlaat, daar durft ze helemaal niet aan te denken. Het lijkt een haast onmogelijke opgave, maar ze beseft dat dit het beste is voor iedereen.

Vandaag heeft ze de woonkeuken onder handen genomen, haar bed verschoond en ook dat van Arend. Het is nog vroeg in de avond, ze duizelt van vermoeidheid op haar stoel en onderdrukt een gaap. Haar ogen gloeien van het turen naar het stopwerk in haar handen in de schemerige kamer. Arend wil petrolie uitsparen, liefst tot bedtijd aan toe. De klok slaat acht keer. Ze heeft al drie paar sokken gestopt, nu zet ze de verstelmand in de kast en kijkt schuin naar haar zwager die voor het vuur zit te dommelen. Hij voelt zeker dat ze naar hem kijkt, want plots draait hij zich om en kijkt haar aan. Betrapt slaat ze haar ogen neer.

Hij staat op en bromt: 'Ik doe nog een laatste rondje door de stal en dan duik ik de beddenkoets in.'

'Zal ik de pap opwarmen?'

'Trakteer daar de hond maar op.'

Ze sluit haar ogen en zucht. Het is nooit goed, het maakt niet uit wat ze zegt of doet, altijd mankeert er wat, laat hij zijn afkeuring voelen.

'Dan rakel ik het vuur voor de nacht in en ga ik ook slapen,' zegt ze. Ze staat op en strekt haar pijnlijke rug. Maar bij de eerste

stap voelt ze nattigheid bij haar benen en kijkt ze Arend geschrokken aan. Meteen daarop slaakt ze een gil, krimpt ineen, steunt en kreunt bij de felle wee.

Hij verschiet van kleur. 'Wat heb jij!'

'Dat rondje door de stal moet je maar even uitstellen, Arend. Wil je de vroedvrouw gaan waarschuwen.'

'Weet je het zeker? Je stelt je niet aan hè?'

Ze grijpt een stoelleuning vast en haar zware lijf kromt zich opnieuw onder een pijnscheut. Ineens is hij rapper dan rap. Hij springt in zijn klompen en een paar seconden later kleppen ze over het straatje en rent hij de zandweg op.

Langzaam kleedt ze zich uit, trekt haar nachthemd aan en hangt een ketel water boven het vuur. Ze haalt de babykleertjes die ze heeft meegenomen uit haar koffer en spreidt ze uit op de tafel. Terwijl de weeën elkaar snel opvolgen en Antje inmiddels nerveus door de keuken ijsbeert, komt de vroedvrouw binnen.

Het wordt een zware bevalling, de nacht gaat ermee heen tot ver in de ochtend. Maar dan legt de baakster eindelijk een wolk van een baby in haar armen. Een meisje! Na drie jongens heeft ze een dochter! Het is een prachtig kind met blond pluizig haar en een fijn gezichtje. Bleek en met gesloten ogen ligt Antje op bed. Ze is blij dat ze het heeft overleefd, nu wil ze alleen nog maar uitrusten en slapen. Eindeloos lang slapen. Ze hoort de vrouw heen en weer lopen, de rommel opruimen, ze ruikt de geur van koffie. Even later gaat er een deur open en hoort ze iemand binnenkomen. Er wordt gefluisterd. Ze is te moe om haar ogen te openen of om iets te zeggen. Arend, die het hele gebeuren op een bussel stro in de stal heeft afgewacht, dacht dat de kust onderhand wel veilig was. In de tussentijd heeft hij de koeien gemolken en gevoerd, de pot met varkensslobber in het bakhuisje gekookt, zelf aan een lijnkoek zitten knagen omdat hij verrekte van de honger en niet naar binnen durfde te gaan, maar nu wil hij weten of er een toekomstige knecht in de wieg ligt. Hij sluipt op zijn sokken naar het door hem

zelf getimmerde bedje, een eenvoudig ledikantje op pootjes, gladgeschuurd en met een golvende bovenkant, en kijkt erin.

‘Een meisje,’ fluistert de baakster.

Teleurgesteld en boos kijkt hij haar aan alsof zij er schuld aan heeft dat het geen jongen is geworden.

Wanneer de vroedvrouw klaarstaat om naar huis te gaan, schuift hij met een driftig gebaar twee zilveren knaken over tafel. Voldaan laat ze de munten in haar jaszak glijden, legt haar vinger op haar mond ten teken dat Antje moet rusten en verlaat geruisloos de boerderij.

Een uur later komt Betsies vriendin Lammy al net zo stil binnen sluipen. Zij zal de komende dagen voor Antje en de baby zorgen.

In de weken die volgen kijkt Arend Borg nauwelijks om naar moeder en kind. Hij heeft zijn plicht gedaan, meer kunnen ze niet van hem verlangen. Enkele weken voordat Antje arriveerde heeft hij, op aandringen van Betsie, dat ledikantje voor dat wurm in elkaar getimmerd en nu heeft hij ook nog eens de vroedvrouw vorstelijk betaald. Deze morgen heeft hij het schaap op het gemeentesecretariaat laten inschrijven met de namen: Anne Maria Borg. Dochter van Betsie Bruins en Arend Borg. Nu is het officieel zijn dochter.

Ze wonen zo afgelegen, daar kraait geen haan meer naar.

Het is nog vreemd, onwennig, wanneer er geluidjes uit dat ledikantje komen. Toch borrelt er een soort van blij gevoel bij Arend op, iets wat hij niet verwacht had. Voor Antjes komst heeft hij geopperd dat als Antje weer naar Schokland is, het kind bij een weeshuis af te geven, desnoods tegen betaling bij de nonnen in een klooster onder te brengen, maar Betsie trok zo fel van leer dat Arend ervan verschoot en zijn mond hield. Toen hij begreep dat hij er niet onderuit kon, hoopte hij vurig dat het een jongen zou worden, zodat hij over zo’n tien jaar een goedkope knecht zou hebben. En nou is het een meid. Meiden geven meer zorgen, die

moet je beschermen, daar moet je zuiniger op zijn en ze kosten ook meer.

Wanneer Antje op een avond na het eten een rondje langs de akkers heeft gewandeld en weer binnenkomt ziet ze door de openstaande keukendeur Arend net over het ledikantje buigen.

Geruisloos doet ze een stap terug en wacht met ingehouden adem af.

‘Zo, kleine graspieper, ben je wakker? Je zult wel denken: wie is die lelijke vent die boven je hangt. Nou, dat zal ik je vertellen. Ik ben je vader en Betsie is je moeder en met ons zul je het moeten doen. En als jij nu maar lief en gehoorzaam bent, zullen we het gerust wel met elkaar kunnen rooien. Je zult het hier best hebben, maak je daar maar geen zorgen over. Nou weet ik tenminste waar ik voor werk, want dit wordt later allemaal van jou. Maar denk erom, hè, geen jongens om de deur!’ Arend recht zijn rug. ‘Afijn, die preek bewaar ik wel voor later.’ Mompelend in zichzelf gaat hij naar de pronkkamer en sluit de deur.

Antje slaakt een zucht en glimlachend komt ze de keuken in. Zo’n ouwe, stiekeme brombeer! Nu is haar hart gerust en durft ze haar kind hier wel achter te laten. Blij gaat ze aan het werk.

‘Meiden kosten meer dan jongens,’ zegt hij die avond als ze aan de koffie zitten.

‘Ik zal bijdragen aan de kosten, Arend.’

‘Bijdragen, waarvan? Dat is nergens voor nodig. Je hebt zelf amper te eten, zo grauw en graatmager als je hier drie weken geleden binnenstapte met die uitpuilende buik! En dat ligt niet aan je eetlust, want je eet hier de oren van mijn hoofd!’

Betsie heeft de wind eronder. De jongens kunnen hun hoofd niet om de deur steken of ze hebben een klus te pakken, werkjes die moeder zelf altijd deed. Het is gedaan met slenteren over de dijk, verstoppertje spelen in het riet of bij de boten kijken als die de haven binnenzeilen. Klagen helpt niet, tante Betsie ziet en hoort

alles. Maar ze eten lekker, ze herstelt hun kleren en ze krijgen alle drie nieuwe voor de zondag!

Op een doordeweekse dag draait ze gewoon de winkel deur op slot, neemt hen mee naar de veerboot om inkopen te doen in Kampen.

De Schokkers die Betsie van vroeger nog kennen, zijn mal met haar. Ze maakt voor iedereen tijd voor een babbeltje, helpt de klanten alsof ze nooit anders heeft gedaan en je hoort haar schaterlachen met de vissers die inkopen komen doen.

's Avonds wandelt ze over de dijk en geniet ze van het uitzicht. Ze dagdroomt over het kind dat straks haar kind gaat worden. Een jongen of een meisje, ze zal ervan houden alsof het haar eigen is.

Eindelijk komt de langverwachte brief uit de Achterhoek! Het is een meisje geworden, het heet Anne en moeder en dochter maken het goed. Antje is zover opgeknapt dat ze de thuisreis kan ondernemen. Een dag later pakt Betsie ook haar tas in, drukt haar drie neven aan haar geweldige boezem en knuffelt ze uitbundig. Iets te enthousiast zwaaien ze hun tante uit.

Laat in de avond vliegen ze alle drie hun moeder om de hals wanneer die de kamer binnenstapt. Moeder is weer helemaal gezeten en van die gekneusde enkel is niks meer te zien.

De eerste tijd heeft Antje het moeilijk, is ze stil en komt er weinig werk uit haar handen.

Haar hart trekt naar het kind dat ze moest achterlaten.

Van lieverlee wordt het dragelijker, ook omdat Betsie haar op de hoogte houdt met vrolijke brieven. Elk jaar reist Antje een paar dagen naar de Achterhoek en geniet ze van het samenzijn met Anne, die haar tante noemt. De kleine Anne is gek op haar, die paar dagen zijn een waar feest, maar het afscheid is altijd weer verdrietig.

En zo kruipt de tijd voorbij...

Nan wil het eiland ontvluchten, maar welke prijs betaalt hij daarvoor?

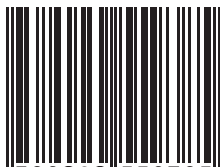
Schokland, 1812. In de familie Buter is de jongste zoon Nan een vreemde eend in de bijt, want hij wil de visserij niet in. Daar heeft hij een goede reden voor: zijn vader is tien jaar geleden overboord geslagen en verdronken. Op Schokland zit visserij echter in het bloed en dus wil Nan het liefst weg van het eiland. Hij probeert zijn vriendin Emmy ervan te overtuigen met hem mee te gaan, maar zij weigert en verbreekt hun relatie. Wanhopig vertrekt hij en hij sluit zich aan bij het leger van Napoleon, dat hem naar een front in Rusland stuurt. Nan is verder van Schokland dan ooit, maar het is in niets waarop hij gehoopt had...



Mary Schoon schrijft beeldend over het harde leven van arbeiders in de negentiende eeuw. In haar verhalen staan sfeervolle beschrijvingen en ruige personages centraal, met spannende wendingen die de lezer nog lang bijblijven.

 **Romanserie**

ISBN 978 90 2055 938 5 NUR 342



9 789020 559385 >

www.romanserie.nl